

Hartvig Frisch: Jeg vil gerne over for det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram sige, at jeg maa berigtige den Udtalelse, det ærede Medlem fremkom med. Saaledes som mine Udtalelser fremkom, var de en Paa-visning af, at Venstres stadige Angreb for, at der ikke var købt nok i Tyskland, efter mit Skøn stod i direkte Modsætning til, var uforenelig med det Forhold, at der i Øjeblikket var en Debetpost paa Tyskland. Jeg er senere blevet oplyst om det Forhold med Saldoen, som vi diskuterede forleden Dag, og jeg har over for Tinget sagt, at jeg takkede Udenrigsministeren for den Berigtigelse, der laa heri. Jeg maa erkende, at jeg paa det Tidspunkt ikke var klar over, hvorledes disse Saldoposter forskyder sig, men det er urimeligt at paastaa, at min Bemærkning indeholdt et Angreb paa Landbruget. Min Bemærkning indeholdt et Angreb over for den stadig fremsatte Paa-stand, at der ikke er købt nok i Tyskland. Jeg pegede paa, at Debetposten dog maatte antages — og man kan vel i og for sig sige, at det vilde de fleste antage — at dække et Køb i Tyskland. Jeg mener derfor med Rette at kunne sige, at naar mine Udtalelser her i Tinget baade i „Vestkysten“ og af det ærede Medlem her i Salen er blevet fremstillet som indeholdende et Angreb paa Landbruget, saa er dette ganske urimeligt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram har Ordet for en meget kort Bemærkning.

Jørgen Gram: Jeg konstaterer, at den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti (Hartvig Frisch) ikke har vidst Besked med, hvorledes Handelstraktaterne forvaltes, og at den Beskyldning mod Landbruget, som den ærede Ordfører, skønt han nu benægter det, dog har fremsat, nemlig at Landbruget ikke opfylder sine Forpligtelser og ikke kan levere saa meget, som det selv har udtalt Ønske om, ikke har noget som helst paa sig. Og jeg fastslaar, at vi fortsat med fuld Ret vil kunne hævde, at der foreligger uudnyttede Muligheder.

Udenrigsministeren (P. Munch): Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup var misforstået med det Svar, der var givet til

Udvalget. Dette Svar indeholdt for det første en Redegørelse for de almindelige Regler, Tidspunktet for Aftaler og andet saadant, og for det andet en nøje Gennemgang af de enkelte Varegrupper, for hvilke der er paataget Forpligtelser til Udstedelse af Valutaattester. Jeg forstod i en Samtale med det ærede Medlem, at det ærede Medlem var i Tvivl om nogle Datoer, som efter min Mening tilstrækkeligt fremgaar af de Lister og det Svar, der allerede straks var sendt. Men da der alligevel bestod Tvivl — og Tvivl synes jo ikke let at udrydde —, tilvejebragte jeg en lille Oversigt over disse Datoer og har altsaa givet det ærede Medlem denne. Jeg maa tro, at med den Skarpsindighed, som det ærede Medlem er i Besiddelse af paa alle disse Omraader, og den Iver, han udfolder for at trænge ind i de forskellige Ting, maa han uden Vanskelighed have kunnet forstaa alt dette. Men jeg sagde desuden til det ærede Medlem, at hvis der var noget Punkt tilbage, hvorom han var i Tvivl, vilde det være mig en Fornøjelse at drøfte dette i et Samraad i Udvalget. Et saadant Samraad synes ikke at have været ønsket, i hvert Fald er der ikke kommet nogen Henvendelse til mig derom. Men jeg maa altsaa hævde, at det, der har foreligget for Udvalget, har i alle Henseender været saa klart og fuldstændigt, at jeg tror, at de ærede Udvalgsmedlemmer uden nogen som helst Vanskelighed vilde kunne klare sig dermed. Jeg maa tilføje, at de Meddelelser, som nu er givet Udvalget, har med Undtagelse af Meddelelserne om de allernyeste Begivenheder, i 1936 været givet de Rigsdagsudvalg, som dengang behandlede Sagen og, i hvert Fald for Landstingsudvalgets Vedkommende, været meget nøje gennemgaaet med Udvalget, der paa det Tidspunkt ønskede dem, saa der er intet nyt i den Forstand deri. Det er Ting, som har været forelagt Rigsdagen allerede fra 1936. Men medens jeg har et stærkt Indtryk af, i hvilken Grad det ærede Medlem er i Stand til at forstaa de Ting, som saaledes forelægges, og regner ham for meget kyndig i den Henseende, maa jeg desværre sige, at der er visse Betragtninger, der sætter sig saa fast hos det ærede Medlem, at de overvinder og skyder til Side enhver Oplysning om Kendsgerningerne, som maatte blive